

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 26. listopada

2016. [\[Multimedia\]](#)

Stranca primiti i siromaha odjenuti

Draga braćo u sestre, dobar dan!

Nastavljamo razmišljanje o tjelesnim djelima milosrđa, koje nam je Gospodin Isus predao kako bismo svoju vjeru očuvali trajno živom i dinamičnom. Ova djela, naime, zorno pokazuju da kršćani nisu umorni i lijeni u iščekivanju konačnoga susreta s Gospodinom, nego mu svakim danom idu ususret, prepoznavajući njegovo lice u licima mnogih osoba koje traže pomoć. Danas ćemo se zadržati na Isusovoj rečenici: "Bijah stranac i primiste me, gol i zaodjenuste me" (usp. *Mt 25, 35–36*). Danas je djelovanje prema strancima veoma aktualno. Gospodarska kriza, oružani sukobi kao i klimatske promjene sile mnoge na iseljavanje. Migracije, međutim, nisu neka nova pojava nego pripadaju povijesti čovječanstva. Misliti kako je to svojstveno samo našem dobu znak je manjka povijesnoga sjećanja.

Biblija nam pruža tolike konkretne primjere seljenja. Dovoljno se sjetiti Abrahama. Božji ga poziv potiče da napusti svoju zemlju i pođe u drugu: "Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati" (*Post 12, 1*). Isto je bilo i sa Izraelskim narodom koji je iz Egipta, gdje je bio rob, putovao četrdeset godina kroz pustinju, dok nije došao do obećane zemlje, koju mu je obećao Bog. I sama Sveta Obitelj – Marija, Josip i mali Isus – bila je prisiljena pobjeći pred Herodovom prijetnjom: "On [Josip] ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat. I osta ondje do Herodova skončanja" (*Mt 2, 14-15*). Povijest čovječanstva povijest je selilaštva: nema toga naroda pod kapom nebeskom koji nije upoznao migracijski fenomen.

Kroz stoljećâ smo u tome pogledu svjedočili velikim izrazima solidarnosti, iako nije nedostajalo društvenih napetosti. Danas kontekst gospodarske krize pogoduje nažalost javljanju stavova zatvorenosti i neprihvatanja. U nekim dijelovima svijeta dižu se zidovi i prepreke. Katkad se čini da tiho djelovanje mnogih muškaraca i žena koji, na različite načine, daju sve od sebe kako bi pomogli izbjeglicama i migrantima zaglušuje buka onih koji instinktivno iskazuju egoizam. Ali zatvaranje nije rješenje, štoviše, u konačnici pridonosi kriminalnim trgovinama. Jedino rješenje je

solidarnost. Solidarnost s migrantom, solidarnost sa strancem.

Zauzeto djelovanje kršćanâ na tome polju danas je žurno kao i nekoć. Osvrnemo li se samo na prošlo stoljeće sjetimo se prekrasnog lika Francesce Cabrini, koja je sav svoj život, zajedno sa svojim drugaricama, posvetila migrantima koji su odlazili u Sjedinjene Američke Države. I danas trebamo takva svjedočanstva, da bi milosrđe moglo doprijeti do mnogih koji su u potrebi. To je zadaća koja uključuje sve, bez iznimke. Biskupije, župe, ustanove posvećenoga života, udruge i pokreti, kao i kršćani pojedinci, svi smo pozvani prihvatiti braću i sestre, koji bježe od rata, gladi, nasilja i neljudskih životnih uvjeta. Svi zajedno velika smo snaga potpore za one koji su izgubili domovinu, obitelj, rad i dostojanstvo. Prije nekoliko dana zbila se jedna zgodna u gradu. Jedan je izbjeglica tražio neku ulicu. Prišla mu je neka gospođa i rekla mu: "Vi nešto tražite?". Taj je izbjeglica bio bez cipela. A on će joj: "Želio bih ići u Sv. Petra da prođem kroz Sveta vrata". A gospođa pomisli: "Ali nema cipela, kako će onda hodati do tamo?". I pozvala mu je taksi. No, taj migrant, taj izbjeglica je zaudarao, tako da ga vozač taksija gotovo nije htio primiti u taksi, ali ga je na kraju ipak pustio u vozilo. A gospođa, sjedeći kraj njega, stade ga tijekom putovanja propitkivati o njegovoj životnoj priči kao izbjeglice i migranta: trebalo im je deset minuta da dođe do ovdje. Taj čovjek je ispričao svoju priču o boli, ratu, gladi te zašto je pobjegao iz svoje domovine i doselio se ovdje. Kada su stigli, gospođa otvori torbu da plati vozaču taksija a vozač, koji isprva nije želio da migrant uđe jer je zaudarao, reče gospođi: "Ne, gospođo, ja sam taj koji trebam platiti vama jer ste mi omogućili da čujem priču koja je promijenila moje srce". Ta je žena znala što je bol migranta, jer je bila porijeklom iz Armenije i poznavala je patnju svoga naroda. Kad mi učinimo nešto slično, isprva osjećamo odbojnost jer nam to stvara nelagodu: "Ali... smrdi...". Ali na kraju, priča nam namiriše dušu i mijenja nas. Razmišljajte o ovoj priči i mislimo o tome što možemo učiniti za izbjeglice.

Drugo je "zaodjenuti gola": što to drugo znači ako ne vratiti dostojanstvo onome koji ga je izgubio? Dakako, treba dati odjeću onima koji je nemaju; ali isto tako pomislimo na žene, žrtve trgovine ljudima koje su izbačene na ulicu, ili na druge, više nego brojne načine iskorištavanja ljudskoga tijela kao robe, pa čak i djece. Jednako tako nemati posao, kuću, pravičnu plaću ili biti diskriminiran na rasnoj ili vjerskoj osnovi, sve su to oblici "golotinje", pred kojima smo, kao kršćani, pozvani biti pozorni, budni i spremni na djelovanje.

Draga braćo i sestre, nemojmo upasti u zamku zatvaranja u sebe same, ravnodušni na potrebe braće i zaokupljeni jedino svojim interesima. Upravo u mjeri u kojoj se otvaramo drugima naš život postaje plodan, društva ponovno zadobivaju mir, a ljudima se vraća njihovo puno dostojanstvo. I ne zaboravite onu gospođu i onog migranta koji je zaudarao, ne zaboravite također vozača kojem je migrant promijenio dušu.
